

Espanya cap a l'abisme, empenyem-la!

Escriu aquestes ratlles tot just quan ja és un fet que se celebraran noves eleccions espanyoles. Les quartes en quatre anys. Un despropòsit. Una vergonya. Un insult als ciutadans. Però sobretot, i per damunt de la resta de consideracions, un nou triomf de la República de Catalunya en construcció! Sí, aquella que diuen que no existeix... Goita si no existeix, nen! Perquè a ningú se li escapa que ha estat la qüestió catalana la que ha impedit l'acord entre els partits espanyols, per la por del Deep State, és a dir, els seus instruments d'intel·ligència, els seus poders fàctics, els seus cossos funcionaris d'elit, el gran capital financer i mediàtic, els que han decidit, pressionant el PSOE, forçar la contesa electoral. I la monarquia, és clar.

La lectura internacional és clara: sense una resolució del dossier de Catalunya que impliqui la democràcia i el dret a decidir, en definitiva, l'autodeterminació, no hi haurà estabilitat a Espanya. I això espanta a Europa, sobretot als seus principals acreedors, és a dir, a França i Alemanya. I també a Itàlia. I, per raons diferents, d'ordre geomilitar -les bases-, als Estats Units. Tant és així que en les darreres setmanes hem vist com Turquia justificava la violació dels drets dels kurds, en base a la violació espanyola dels drets dels catalans. De manera que la Unió Europea es veu esquitxada en una de les seves idees força a nivell mundial, la protecció dels drets humans, per la gestió antidemocràtica d'Espanya en aquest tema. Però no només Turquia, també Rússia i fins i tot la Xina, segueixen de molt a prop els esdeveniments a Catalunya i posen en un compromís la Unió Europea. En definitiva, Espanya ha esdevingut un destorb per la Unió Europea.

I no oblidem la vergonya del Parlament Europeu, on tres eurodiputats catalans encara no han pogut seure en els seus escons, després d'haver estat votats per més de dos milions de ciutadans europeus de tot l'estat espanyol. I tenen la poca vergonya de celebrar el Dia Internacional de la Democràcia sense prendre cap decisió al respecte. Espanya és un llast per la Unió Europea, però dels grossos.

I que hem de fer, des de Catalunya per acabar d'empenyer Espanya, fins que s'estimbi, i obligar la Unió Europea a tallar la corda que la uneix a aquest malalt i que la contagia?

Doncs continuar picant pedra. Des de Waterloo, per descomptat, des del Consell

per la República, una eina cabdal que està obtenint uns èxits espectaculars, i al qual, des de Reagrupament, cridem tots els patriotes a censar-s'hi. I a les entitats, la societat civil, a donar-li suport. Especialment, al President Carles Puigdemont, que allà on va, triomfa. No hi ha res ni ningú que li faci ombra, per molt que ho intenten. A hores d'ara és qui lidera el país, i quan finalment torni a casa, no tinc cap mena de dubte que deixarà els retorns de Macià i de Tarradellas en quasi anècdotes. La rebuda serà apoteòsica i l'espanyolisme rebotarà d'odi i de desesperació.

També cal continuar picant pedra des de Barcelona, amb el President Quim Torra. Ja es comença a tenir una perspectiva històrica d'aquesta figura, que molts han intentat blasmar-la i menysprear-la, fins i tot des de determinat programa de paròdia política. Però cada dia que passa, cada decisió que pren, cada embat a Espanya que planteja, va engrandint la seva figura, la seva talla intel·lectual i de patriota. Quina categoria, quin patriotisme de pedra picada, quin orgull tenir-lo com a reagrupat! L'odi espanyol cap a ell i cap a altres que també han estat a una alçada semblant, com la de la Presidenta del Parlament de Catalunya, Carme Forcadell, sense cap mena de dubte la presonera política amb més dignitat i que més excita les baixes passions espanyoles.

I finalment, cal la mobilització popular per empenyer Espanya a l'abisme. Per que tombi l'estaca espanyola que ens té tots matxucats i agredits. Vull fer un reconeixement molt especial a l'Assemblea Nacional Catalana, i a la seva actual Presidenta, l'Elisenda Paluzie, pel seu determini per evitar la pèrdua de la determinació del moviment republicà en els darrers mesos. I amb l'ANC, també els CDRs i tantes i tantes entitats i organitzacions de base que sortim al carrer dia sí i dia també, a deixar ben clar al món i a la immensa majoria de la societat catalana que anem a per totes, que no ens fan por, i que la victòria serà nostra, que Espanya aviat deixarà de ser tractada com una nen consentit per la Unió Europea, que ja comença a estar fins al capdamunt de les seves crisis i de la seva manca de cultura política democràtica.

Només cal un petit pas endavant, i caurà, o si voleu, tombarà.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

El discurso del rey
per Josep Felip

PÀGINA 2

Diatock
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

El senyor Sánchez no dormiria tranquil
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Record gràfic de la Diada del 2019

PÀGINA 5

Aplaudiments
per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

"El discurso del rey"

"El Rei regna però no governa", aquesta frase atribuïda a qui va ser primer president de la Tercera República Francesa ja havia fet fortuna quan Jan Zamoyski, canceller polac li va etzibar a Segismundo III en el parlament de la Mancomunitat de Polònia i Lituània a l'últim quart del segle XVI.

El Rei regna però no governa, no vol dir res més que el Rei no té discurs oficial, no té discurs propi, no opina..., únicament saluda, dóna les gràcies amb un monosíl·lab, dóna trofeus en les competicions d'hípica i rugby i fa un discurs per Nadal agraïnt que un any més li hagin deixat ser Rei. I ara que tot se sap ha de vigilar amb les seves activitats privades, activitats en sentit ampli..., negocis que per llei té prohibits aplicant el règim d'incompatibilitats dels funcionaris públics, a la vegada que per allò de la hipocresia social ha de vigilar amb les/ els amants, el que menja veu o fuma.

Les monarquies europees nòrdiques i la japonesa ho tenen ben après això, i a això es limiten..., a més com últimament tenen reines intel·ligents en lloc de reis "machotes" carregats de testosterona, la cosa va més fina. També ajuda molt que les dinasties i els reialmes són autòctons i no estrangers.

I aquí, què tenim aquí? Tot el contrari d'allí, i si allí s'aguanta amb fils de pescar, aquí amb què s'aguanta? Aquí s'aguanta a hòsties i únicament a hòsties, amb les hòsties de l'1-0 o amb les condemnes d'Alsasu.

I qui mana? Mana el Rei i únicament el Rei. I com mana el Rei?, doncs en última instància a hòsties, en l'interregne, fins que no és necessari arribar a les hòsties continua manant el rei, el Rei Borbó, que quedí clar, amb delegació a les estructures institucionals i jurídiques que ell ha atorgat en la seva magnanimitat i tot suportat i instruït per la cort, una cort que formen algun

"grande de España", uns quants superfuncionaris de l'Estat, no gaires, els representants de les empreses de l'IBEX, en concret aquelles que varen fer fortuna durant el franquisme gràcies al BOE, algun polític retirat de solera i a poder ser com més "fariseu" millor i, per descomptat, quatre militars i quatre capellans..., i parem de comptar.

I el rei i la seva cort ho manen tot, amb poques paraules i no gaires gestos, però tots clars i entenedors. El discurs del 3-0 marcarà tot el reialme del Borbó Felipe VI. Aquest és i serà el primer i últim "discurso del rey" Va deixar ben clar que ni independència ni llibertat. Ni República ni poble. Únicament la justícia del rei (recordem que totes els sentències es dicten en el seu nom).

I per què el Rei ho mana tot? Senzillament perquè té la força al darrere, en concret els jutges i l'exèrcit. La prova és ben senzilla i demostrable. Quan el rei vell va abdicar ho va fer a casa seva davant la seva família i uns quant membres de la cort. El Rei vell li va donar al Rei jove, vestits ambdós de militars, els atributs de comandament absolut de l'exèrcit, amb el discurs entre ells de: "Mira fill aquí tens els atributs de cap de l'exèrcit, l'exèrcit és teu i fes-ne l'ús que creguis oportú però sempre al servei de la unitat d'Espanya, pensa que l'exèrcit era de Franco, propietat seva, i ell me'l va donar a mi amb aquest encàrrec..., i ara jo te'l dono a tu amb el mateix encàrrec. De fet et dono tot l'estat, fes-ne el que vulguis, tant se val que la gent visquin millor o pitjor, l'important, l'únic important és la unitat d'Espanya, no per res en particular, l'únic motiu de la unitat és que si aquesta no està unida el "xollo" se'ns acaba per tots, quan dic tots vull dir la cort, els seus adherits i els seu beneficiaris". Aquest va ser el discurs, ordre i consell a la vegada que li va fer el rei vell al seu fill. En privat, sense que

ho sentís ningú, li va dir: "vigila amb els que no siguin de parla castellana, de tant en tant volen marxar, autodeterminar-se de les nostres urpes..., no ho toleris i si hi ha d'haver barró, que n'hi hagi, tant com sigui necessari, pensa amb el que t'he dit abans de l'encàrrec que ens va fer Franco".

Una vegada feta aquesta transmissió de poders, la de veritat, el rei jove, vestit de capità general va anar a "Las Cortes" i els hi va dir als allí reunits que a partir d'ara ell era l'amo. El rei vell ja ni hi va anar a "Las Cortes", se'n devia anar als toros o a les seves coses més privades. La feina de veritat ja l'havia fet pel matí. Aquest és l'Estat Espanyol, aquesta es la seva naturalesa, un estat ovípar.

La fallida investidura del tal Sr. Sánchez obeeix a aquesta dialèctica, ni marxistes ni separatistes se'ns colaran per la porta del darrera al rebost o a la cuina de casa, el "discurso del rey" del 3-0 també anava pels sociates, especialment pels sociates, Si vosaltres flirtegeu amb aquesta tropa, la medicina del bastó també anirà per vosaltres, així que vosaltres mateixos.

El que no entenc, que em costa d'entendre és: com pot ser que amb tot el que ha plogut en els últims 305 anys hi hagi partits catalans que no entenguin que la llibertat i l'autodeterminació no vindrà de cap pacte ni cap acord? La llibertat i la independència vindrà del poble, del poble de forma permanent al carrer, prenent-se-la. L'autoritat i el poder mai te'l dona ningú, senzillament s'ha d'agafar..., i nosaltres els catalans hi tenim tot el dret del món, tot el dret.

Josep Felip

Diatock

Ja deveu saber que Casamance és una altra de les nacions oprimides del planeta. Forma part actualment dels territoris del Sud del Senegal, situats per sota de Gàmbia. Els pobladors d'aquesta regió, el Poble Diola, es diferencia als de la resta de l'Estat per motius culturals, religiosos (majoritàriament són catòlics) i econòmics (són el motor del Senegal). Els diolencs han patit assassinats, repressió i tortures, i els successius governs estatals hi han aplicat durant decennis, polítiques de desinversió econòmica, educativa, sanitària i de comunicacions. Fins i tot ha impedit sovint, que les empreses internacionals invertissin en aquests territoris. Actualment encara estan immersos en una guerra civil "de baixa intensitat"(...?).

El motiu d'aquest article, però, no és relatar l'heroica lluita d'una altra nació oprimida, no, avui em toca parlar de cooperació internacional, perquè d'entre altres regidories, sóc responsable de la de Cooperació de l'Ajuntament de Vic.

Vic té una trajectòria de més de 20 anys en matèria de cooperació i hem esdevingut una referència entre els municipis catalans pel què fa a les pràctiques de codesenvolupament. El 0,7 % del pressupost ordinari de l'Ajuntament ens hem compromès a dedicar-lo a la cooperació internacional. Enguany, estem cooperant en projectes concrets al Casamance, Ruanda, Nepal, Camerun i el Sàhara Occidental (un altre dels molts pobles oprimits del món). A més de la cooperació internacional, a la regidoria es treballa fermament per la

sensibilització de la ciutadania a través de reforçar valors de diversitat, cultura de la pau i drets humans, equitat i solidaritat entre pobles.

Centrant-me en el Casamance, una bona part dels nostres esforços es concreten a la població de Diatock. Des del 2011 hem estat col·laborant en un conjunt de mesures integrades i planificades que inclouen:

- La construcció d'una escola infantil amb aula d'informàtica i formació en TIC, un pou, tanca perimetral i lavabos.
- Construcció d'una horta comunitària regentada per un col·lectiu de dones amb risc d'exclusió i que inclou una tanca perimetral, un pou accionat per una bomba elèctrica que funciona amb energia solar i un dipòsit d'aigua elevat.
- Construcció d'una granja de pollastres.
- Conveni conjunt amb la Universitat de Vic per promoure la mobilitat d'estudiants i professorats i fomentar la transferència de coneixements i

intercanvi de projectes.

- I altres de diverses com la dinamització d'activitats per a infants, tasques de reforestació i coneixement de l'entorn i intercanvis culturals

Aquest projecte, però, ja està arribant al seu final. La cooperació no pot ser eterna i sempre cal preveure l'apoderament dels ciutadans per a tirar-lo endavant. Si això darrer no s'acompleix, voldrà dir que els esforços hauran estat malaguanyats i el projecte fracassarà. Això no vol dir que ens oblidarem mai dels nostres amics i amigues dioles, sempre que ens necessitin ens trobaran al seu costat per a donar-los-hi un cop de mà.

Una altre dia us explicaré els altres apassionants projectes de cooperació local que he tingut la sort de descobrir en aquesta legislatura.

Josep Ramon
Soldevila

El senyor Sánchez no dormiria tranquil

A les portes d'unes noves eleccions estatals, el president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, diu que a Espanya s'ha d'anar a unes noves eleccions (quatre en quatre anys) perquè a ell li ha estat impossible arribar a un acord amb Podemos. Si hi hagués arribat, repeteix, no hauria pogut dormir tranquil.

Es curiós. Es veu que ara sí, que dorm tranquil. Doncs sembla mentida que ho pugui fer. De motius per a l'insomni no li'n falten pas. Té molts problemes el president del govern espanyol, en funcions, i de solucions no sembla que en tingui cap. Repassem-ne alguns.

A Catalunya un gran percentatge de catalans hem desconnectat de l'estat espanyol, amb vostè al capdavant, i de tot el que aquest estat representa. Els catalans, de l'estat que vostè ha presidit, només n'hem rebut i rebem cops, insults i amenaces. Vostè presideix, en funcions, un govern que té presos polítics, que manté una involució democràtica incomprensible al segle XXI, que és assenyalat per les més altes institucions europees que vetllen pels drets humans, però vostè dorm tranquil.

Pel que fa a la política del seu govern, cada dia més ciutadans, a Catalunya però també a la resta de l'estat, intenten viure al marge de la política i creuen que aquells polítics que un dia els havien representat, els de l'americana de pana i els discursos socials abrandats, se'n recorda?, han perdut tota la credibilitat i la vergonya. Però vostè dorm

tranquil.

L'estat que vostè presideix, en funcions, és com un gran edifici en runes. S'esmicola, senyor Sánchez. Una monarquia postfranquista, una constitució obsoleta, un sistema econòmic que fa aigües, un deute que, cada dia que passa, és més inassumible, una democràcia que no se la creu ningú que sigui mínimament demòcrata, però vostè, que es deu considerar el millor dipositori de les essències socialistes, continua dormint tranquil.

Doncs mentre vostè dorm ben tranquil els catalans hem de romandre ben desperts. Aparentment res no es mou, tothom va fent... però, no sent senyor Sánchez una remor que ve de lluny i cada vegada és més a prop?. No n'hi parla d'aquest soroll que creix el seu home a Catalunya? Em refereixo al senyor Iceta. Ah!, és veritat que el senyor Iceta balla, mentre els catalans «la ballem» Els catalans que aspirem a la independència, no dormim tranquils, senyor

Sánchez. Som tractats tan injustament que els hauria de caure la cara de vergonya... Però ja no perdem el temps amb laments. Anem per feina. La Catalunya independentista continua mobilitzada, Cada dilluns, les places dels nostres pobles i ciutats estan plenes de ciutadans reivindicatius que recorden els seus representants legítims que estan a la presó o a l'exili. I canten i riuen i ploren... però lluiten. Fem tot això, senyor Sánchez, mentre vostè dorm ben tranquil.

Ens tornarem a trobar a les urnes i, quan conegui els resultats potser haurà de recórrer als fàrmacs per agafar el son. I els catalans encara hi serem i persistirem, persistirem i persistirem. I ho tornarem a fer. No sent aquesta remor que cada vegada és més forta, cada vegada és més pròxima?

Teresa Casals

Record gràfic de la Diada del 2019

Aplaudiments

El passat 11 de setembre, dins els actes que Reagrupament fa per la Diada, vam fer la ofrena floral davant del monument d'en Rafael Casanova. La nit abans, la vetlla del 10 de setembre, també vam quedar un grapat de reagrupats, irreductibles, per fer l'ofrena floral als herois del Fossar de les moreres. Teníem una hora assignada, però el mal temps va fer que tot els actes programats es suspenguessin i no van haver-hi parlaments. Vam fer l'ofrena i vam cantar *Els segadors* a pèl. No va deixar de ploure en cap moment. Però els reagrupats ja no tenim fred, estem acostumats a totes les "inclemències" meteorològiques, i polítiques...

L'endemà vam quedar per fer l'ofrena floral davant del monument d'en Rafael Casanova. També plovia intermitentment, però allà estàvem, fent cua. Pels que no sapiguen com funciona l'ofrena floral, els que són *vips*, com el Govern, la mesa del Parlament, els equips de futbol, de bàsquet, etc... no han de fer cua. Van i passen pel lateral.

Les demés associacions, com Reagrupament, hem de fer cua. Un cop la cua avança, quan arribes a la valla, hi ha un primer

control de Mossos, aleshores encara saps que tens quatre grups davant, però ja ho tens a tocar. Tot just passat el control, a la dreta hi ha una valla on el públic veu qui fa les ofrenes. És on, per exemple, quan va haver-hi l'ofrena del Govern un desgraciat va posar l'himne d'Espanya. També s'hi posen la gent crítica per escridassar a qui vulgui. Doncs quan estàvem els segons a punt d'entrar a fer l'ofrena, de sobte, un grup de persones ens va començar a aplaudir. No ho havien fet amb les associacions que teníem davant. Ens aplaudien a nosaltres. Jo, sorprès, em vaig apropar per agrair, i saber per que ens aplaudien. La seva

resposta va ser que ens aplaudien per que érem els autèntics. Els únics que no havíem canviat el full de ruta i que volien que seguíssim així. Sense canviar les nostres idees. Jo els hi vaig dir, reconec que espontàniament, que a Reagrupament mai hem canviat les nostres idees. Que sempre hem tingut un objectiu, i que mai, mai, ens hem desviat d'aquest camí. Per això ens aplaudeixen. Llàstima que la gran majoria de la societat catalana no ho reconegui, com aquest grapat d'admiradors. Segur que a Catalunya li aniria molt millor...

Albert Aragonès

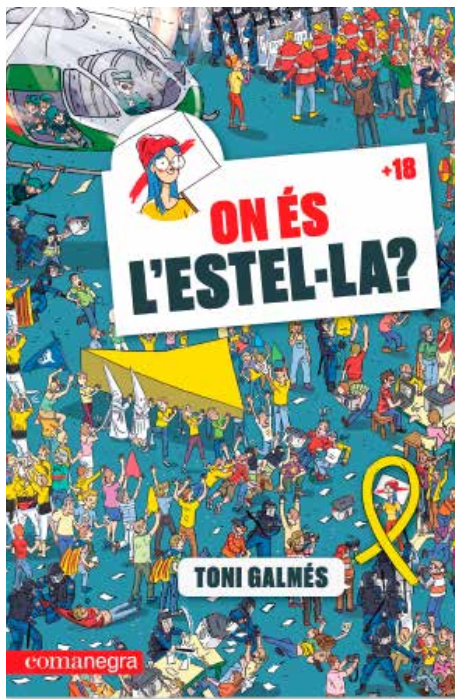

On és l'Estel·la? On és la llibertat?

En condicions normals, si jo em disposés a escriure una ressenya d'un llibre de l'editorial Comanegra, els podria parlar d'una edició molt interessant de *Pedra de toc*, que aplega els dos llibres publicats al seu moment per separat, amb el qual allargassaríem l'any dedicat a Maria Aurèlia Capmany. O bé potser, ja que parlem d'anys commemoratius, tractaria sobre *Brossa: escamotejador i burleta*, un llibre a càrrec d'Arnau Puig, que recupera l'esperit plenament brossià, més enllà d'explicar detalls biogràfics del poeta i dramaturg. També seria possible que m'ocupés del darrer lliurament de la col·lecció "Matar el Monstre", sobre la qual ja he tractat en altres ocasions, que presenta *Angèlica i Rafel*, una interessant novel·la de Miquel de Palol, que, amb el que porto llegit, no fa concessions als seus lectors. Molta feina per fer...

Ara bé, no cal que els digui que, a Catalunya, no estem en condicions normals i, un d'aquests dies de final de setembre, Joan Sala, l'editor de Comanegra i eficaç organitzador de la Setmana del Llibre en Català, ha d'anar al jutjat. Hi ha d'anar perquè uns sindicats de la policia espanyola estan empipats amb un llibre que ha publicat. Per un llibre! No creguin pas ara que, a la policia, li ha agafat una fal·lera per la lectura. Des de quan llegeixen aquesta gent? De fet, el llibre en qüestió és profusament il·lustrat i no té gaire text. El llibre té com a títol, *On és l'Estel·la?*, i el seu autor és l'experimentat il·lustrador i dibuixant Toni Galmés.

On és l'Estel·la? segueix la línia de la popularíssima sèrie de còmic *Where is Wally?* (*On és Wally?*) de l'anglès Martin Handford, que va aparèixer a finals dels anys 80. En aquests llibres, un personatge singular i identificable, sigui Wally

o l'Estel·la, es troba en diferents indrets on hi ha moltes persones i elements. El lector té la feina i la diversió de localitzar-lo i trobar també altres personatges i accions per les il·lustracions. Quin problema podria tenir la policia espanyola amb un llibre així? Doncs, resulta que els escenaris per on es mou l'Estel·la són la Catalunya d'abans, durant i després del primer d'octubre del 2017, quan va tenir lloc el referèndum d'autodeterminació de Catalunya. Hi surt tot: els escorcolls d'impremtes a la recerca de paperetes i urnes que ni la policia espanyola ni la guàrdia civil no van ser capaços de trobar; les manifestacions de l'Onze de setembre; l'entrada de guàrdies civils als edificis de la Generalitat i l'intent d'escorcoll sense ordre judicial a la seu de la CUP el 20 de setembre; la nit del 30 setembre que molta gent va passar a les escoles per defensar els col·legis electorals; la jornada del referèndum amb tot els esdeveniments que s'hi van viure (incloent agressions de policies, trets a l'ull d'un ciutadà, etc); el vaixell amb ninots dels *Looney tunes* (conegut com el "Piolín")

atracat al port de Barcelona, on es van allotjar part dels 6.000 policies que van ser enviats a reprimir la població que volia votar; l'aturada de país del 3 d'octubre; la proclamació d'independència al Parlament i l'aplicació del 155; la manifestació a Brussel·les del 7 de desembre de 2017; un dia d'estiu del 2018, amb molt moviment "groc". El llibre es clou amb una il·lustració divertidíssima de l'1 d'octubre de l'any 3017, una petita distopia plena de detalls estrambòtics i imaginatius.

En conseqüència, el llibre acaba constituint un repàs complet, visual i amè de la nostra història recent i remet a coses que han passat efectivament, barrejades amb elements de fantasia d'acord amb el que caracteritza aquest gènere. Potser als sindicats policials espanyols i als fanàtics aplicadors del 155 no els agrada veure ben dibuixat el que va passar, però els fets són tossuts. Els agents de la policia espanyola i la guàrdia civil van fer un ridícul enorme perseguint urnes i van pegar gent indefensa que tan sols volia votar, cosa que alguns jutjats encara estan investigant; el ministeri de l'Interior va ser la riota del país allotjant policies al vaixell Piolín i intentant tapar els dibuixos del gat Silvestre, el coiote o el dimoni de Tasmània; i, sobretot, el llibre reflecteix la veritat que més cou als del 155: el primer d'octubre vam votar i vam guanyar.

El que és més greu de tot plegat no és pas que no agradi el llibre a uns sindicats de la policia espanyola, sinó que un jutge, en lloc de fer prevaldre la llibertat d'expressió, citi l'editor. En un país democràtic, normalment es va al jutjat per coses civils: herències, divorcis, lloguers... Al Regne d'Espanya, si ets català, en canvi, hi ha una hipertròfia del dret penal. El títol del llibre és una interrogació: *On és l'Estel·la?* Davant aquesta absurda ofensiva judicial, sorgeixen noves interrogacions: On és la democràcia? On és la llibertat?